

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

De commodo laudeq[ue] silentij ac solitudinis. Sermo I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

lis dignatio diuina, quod se in cibo voluit nobis ministrare atque per modum cibi suo nos corpore reficere. Cur enim hoc fecit, nisi vt doceret nos, quomodo cibus vnitur manducanti, vnumq; cum ipso efficitur, ita nos vniamur sibi in se absorpti? Supremam itaque omnium coniunctionem, quæ esse cum eo potest, nobis voluit impartiri, quando in cibum se nobis tradidit. Neque enim alius potuit excogitari modus, quo ei anima fieret intimior, vicinior, coniunctiorue, ad eum vt non modo sociata diceretur Deo, sed etiam vnum esset cum ipso, quam in hoc sacramento.

Quintodecimo, gaudia dat spiritui. Qui enim leuitatibus abrenunciant consolationibusq; terrenis, iustum est, vt spiritali lætitia perfundantur, maxime autem conscientia testimonium illis perhibente, quod sint filij Dei. Verum qui iocari, leuitatibus, risibusq; sunt assueti, magnam spiritalis sanctæ & cōpunctionis & lætitiæ faciunt iacturam, propterea quod diuina consolatio non datur his qui admittunt alienam. *Sextodecimo*, hoc sacramento tutat animam à pœnis purgatorij, protegens, iuxta tamen mensuram charitatis, qua sacramentum hoc sumitur. Sacramentum enim hoc non operatur semper iuxta virtutem, quam in se continet, sed iuxta congruitatem, decentiam, meritumq; hoc est, iuxta deuotionis conditionem eius qui hoc sumit. Migrantibus autem quod omnibus proficit vehementer, nulli debet esse ambiguum. Est enim cibus migranti vocaturq; viaticum, puta in cuius fortitudine sic migrans ambulat vsque ad montem Dei Oreb. Hos Eucharistiæ fructus, hos effectus atque virtutes charissimi fratres recensere volui, quo darem nonnullis cuiuspiam exercitij deuotionis, quod seruetur aut circa preparationem aut circa gratiarum actionem Missæ, occasionem, quo pro ijs effectibus impetrandis fusius sese Deo deuoti meditando desiderandoq; extendant. Ad laudem & gloriam eiusdem Domini nostri. Iesu Christi, qui est benedictus in secula, Amen.

Eucharistia vt gaudia spiritui conferat. Rom. 8. Bernardus. Eucharistia vt protegat animas a pœnis.

IN SOLENNITATE S. IOANNIS BAPTISTÆ.

De commodo laudèq; silentij ac solitudinis.

Sermo 1.

Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista. Matt. 11. Hæc verba veracissimi testis, imò ipsius veritatis sunt Domini nostri Iesu Christi fratres charissimi, qui post multam commendationem qua cognatum suum turbis prædicauerat abstinentem, constantem in fide, mundi & carnis contemptorem, pro Dei honore & legimus zelosum, Prophetam denique & plus quam Prophetam: tandem & Angelum, ac postremo veluti vno completi volens omnia, nulli sanctorum inferiorem, multis excellentiorem, summis quibusque parem constituit, dicens: *Inter natos mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista.* Cuius quidem laudes à doctissimis, ipsiq; sanctissimis patribus scriptas nobis prætereuntibus, hoc vnum exemplo fit, quod ad imitationem nos inuitet, quod pro sanctitatis custodia & incremento idem, licet in utero matris sanctus, eremi solitudinem ac silentium tam deuotus adhuc puer incolere cepit, ac si nihil foret aliud quod seruandæ

Nnn 2 cordis

Ioannes heremitarum omnium dux ac signifer.

cordis puritatem tam utile, tamque esset necessarium. In hoc sane omnium solitariorum, omniumque heremitarum dux & signifer factus. Unde etiam (quod tam sanctorum gestis quam propria experientia discimus) tantum quique discipulorum eius profecerunt, quantum in ea re ipsum seculis imitati. Quod quidam sanctus pater aded sensisse scribitur, ut discipulum (quod parum utilitatis in cella faceret) contristatum, sic consolaretur: ubi vel quatuor cellae parietes propter Deum solus custodiret, ubi magnus erat est Antonius, post hanc vitam inueniretur. Hoc praeterea ipsi in nobis quotidie experimur, quotquot mentis puritatem quaerimus, ut quoties soli, melius: quoties vero inter homines sumus aut loquimur, minus valeamus. E quidem inesse alijs puto, quod in me inuenio: Haud tria possum verba loqui, quin duo minus valeant. Quanquam e regione, me non loqui, aut minus loqui, aut etiam non arridere, id sentiam alijs molestum. Quapropter quietis cordis puritatem sectatur & pacem, nihil aded curet, quam in silentio & solitudine citra otium esse. Quicquid ibi fecerit (modo legibus Dei & obedientiae non sit contrarium) ad aedificationem spiritus magis quam finem homines interim fuisset, cooperabitur. Quamuis enim inter spiritualia corporalia cellae exercitia tantum sit discrimen, quantum inter spiritum & corpus: tamen vel corporis fatigatio, labor externus, horti cultus, & cetera id genus, quae vilia ducuntur, si recto sine assumantur sine fructu spiritus non sunt. Non enim in cellis propterea soli sumus ut laboremus, plantemus, pingamus, & cetera, sed potius illa facimus, ut in cellis soli simus. Virtus autem facimus, hoc est, & laboramus & soli sumus, ut a contaminatione mundi & carnis abstracti, mundum, floridum, pacatum & quietum cordis lectum Deo amatori nostri sternamus. Quo consolari merito possunt hi qui in capitis debilitate, siue naturalium importunitate praegravati, non contrarium vel non diu spiritualibus possunt animum applicare. Sint soli, sint extra otium, sint occupati: currant etiam vel discurrant per omnes cellae angulos, saltem a Dei offensa se contineant: quod debitum est, debito tempore & modo Deo ac fratribus reddant, cor suum immaculatum melius quo potuerint, siue fodiendo, siue imprimendo custodiant: Fiet ut Dei timore praecordia habito, corpore ieiunijs & laboribus castigato, mente si non semper cum Deo, saltem propter Deum aut non contra Deum occupata, vincatur tandem quod carnale est, vigeat quod spirituale, & incipiat fructus spiritus ex solitudine & silentio abundantior sentiri quam olim poterat intelligi. Amamus igitur charissimi cellae solitudinem & silentium, occasiones excusamus magis fugiamus, quam quaeramus. Ceterum, si cuiquam non admodum sapiat solitudo, maneat, vincat seipsum: & quod primo cum tadio patitur, postea cum amore amplexabitur. Constat namque, ne eos quidem omnes qui perfecti & consummati euaserunt anachoretae, ab initio conuersionis ex desiderio solitudinis eremum quaesisse: Quin etiam nonnullos propter ingratam necessitatem, primo quidem tolerasse, deinde ob multiplicem eius fructum etiam ardentius amasse. Testantur hoc Paulus primus eremita, & cum quidam Moses eximius, quorum vterque penes inuitus ad eremum conuenerat. Hic (ut fertur) quod ob latrocinium commissum ad supplicium paratus erat: ille quod ob fidei persecutionem se pauidus absconderet. Ambo tamen

Silentium ac solitudo quantum conferant puritati cordis.

Laboris solitariorum scopus quis.

Tedium solitudinis quo vincatur.

necessitate paulatim in virtutem commutata, anachoreticæ conuersationis præclarissimi duces euasere. Compertissimum quippe est solitarium quanto sedulius, quanto diutius, tanto libentius eriam, tantoq; suauius cellam inhabitare. Contra verò, quo cellam quis exire infueuerit crebrius, eo vehementius indies horrebit. Non est tædij remedium, sed fomentum, exire cellam, aut alios sibi aduocare. Bonus cellita (ne solitudinis aut silentij ferat dispensationem sustinet, ad tabulam seu dicam consignat, donec communis colloqui dies aduenerit: qua signata, simul omnia exequatur. At verò cui cella carcer est, nulla deerit hora qua non habeat occasionem alios quasi ex necessitate conueniendi. Inquietis namque & immortificatis omnia desideria sua videntur necessitates. Hæc dico tum mihi tum omnibus: maximè quidem iuuenibus, quæ forsan etsi non libentius, tamen vtilius quam alia phalerata audiuntur. Si quidem bonæ menti (qualem vos omnes habere arbitror) quàmquam non semper exhortatio aut correptio sit suavis, facit tamen, vt post se relinquat non nihil quod commodo fit, aut non penitus inane. Quod nobis vtinam contingat, præstante Domino nostro Christo Iesu qui vituit & regnat Deus per infinita secula, Amen.

Cellita bonus quanto studio solitudinem colat & silentium.

IN EADEM SOLENNITATE.

Quomodo sanctus Ioannes fuerit magnus, & quod eius vita singularis omnium hæreticorum cauillos eludat.

Sermo II.

ERit enim magnus coram Domino, vinum & syceram non bibit. Luce I. Non latet fratres charissimi, de Ioanne præcurfore Domini (dum olim concipiendus nunciaretur) ab ægelo hæc verba prædicta. Quem deinde natu maiorem Dominus ipse fons & collator sanctitatis, præcunctis sanctis laudauit: Inter natos, inquit, mulierum non surrexit maior Ioanne Baptista. Itaque Ioannes magnus. Et ne omnis magnitudo ceu laudabilis ambiatur, additum est, *coram Domino*. Ea namque magnitudo quæ in oculis proprijs, siue hominum sola opinione aliquid mētitur aut simulat, vana est & prorsus nulla. Est ergo Ioannes magnus coram Domino. Magnus in ortu, hoc est, suo in mundum ingressu, magnus in vitæ progressu, magnus in egressu. *Primo* dixi magnus in suo ortu. Nunquid vilis aut inglorius fuit Ioannis ortus, qui & loco & tempore sacro, ab angelo nunciatur? Nunquid non sanctorum parentum & prophetarum est filius? Nonne Ioannes hic magnus, qui ante est laudatus, quam conceptus? ante sanctificatus, quam natus? Spiritu sancto repletus in vtero matris, & domini propheta vnctus? Quid, quod à Christo & eius matre est visitatus? Quid quod Domini sui matrem, imò & Dominum suum virginis claustris (vt ita dicam) circumseptum, necdum genitus agnouit, exultas adorauit, & cum voce necdum poterat, quibus valebat motibus prophetauit? Quid demique quod tanta fuit spiritus plenitudine delibutus, vt gratia exundans, matrem quoque ipsius impletet, ac prophetissam constitueret? Adde nunc quod natiuitas eius vim intulit naturæ, partibus abstulit opprobrium,

Matt. II.

Ioannes vt fuerit in suo ortu magnus. Luc. I.

Ibidem.